Я свіжі краплини на гори й долини
Несу з морів, з океану;
В годину жарку я квітці й листку
Дарую тінь пожадану.
Росинка мала з-під мого крила
Розбуркує брость на вітті,
Що й неньці-Землі не приспать її,
Танцюючи на орбіті.
Ударами граду долину й леваду
Вибілю — і потому
Знов сиплю дощ на болото й трощ
І тішусь гуркотом грому.
Я снігом сіюсь, я вихором віюсь
На горді бескиди й скелі,
І сплю дорану в обіймах бурану
На білій пухкій постелі.

Моя провідниця — ясна блискавиця —
На башті в мене чатує,
Тим часом як грім у трюмі моїм,
Прикутий до дна, лементує.
Над морем, землею пливу я за нею,
Над сивий глиб океану.
Де духи стихій усміхаються їй
І кличуть до себе кохану.
Вона ж — мов не чує — і далі кочує
Над ріки, озера й гаї
В невтомнім шуканні, в незгаснім коханні
До того, з ким серце її,-
І бачу я, сонна, з небесного лона,
Як ллє вона сльози свої.

Криваво зайнявшись, огненно розп'явшись,
Світанок мене кульбачить,

І рясно іскриться, де рання зірниця,
Вже мертва, ледве маячить.
Так цар птахів на один із верхів
Вулканного високогір'я
Злітає на мить — і злотом горить
Його карбоване пір'я.
Там вечір настане — і в море багряне
Проллє спочинку олій,
І небо напне на обличчя земне
Малиновий присмерк свій,
І сплю я тоді, як голубка в гнізді,
В безмежності золотій.

Та діва білява, та лагідна пава,
Що смертний місяцем зве,
У ночі безмовні в легкій моїй вовні
Так легко й рівно пливе.
Коли ж під ходою, лиш духам чутною,
Намет розірветься мій,
Загляне в ту дірку, немов у кватирку,
Зірок зацікавлених рій.
І тішить мене їх мелькання дрібне
В замісячному прозорі —
І я не стуляюсь, і вниз видивляюсь,
Де плеса земні просторі,
Мов краплі блакиті, крізь мене пролиті,
Одсвічують місяць і зорі.

Я сонцю даю оправу свою,
І місяць пишається нею.
Згасає вулкан, коли ураган
Розгорне мою кирею.
Я пнусь, як місток, над широм заток,
Де хвиль не стихає спір;
На горах-стовпах я висну, як дах,

Затьмаривши безліч зір.
У бурі й вогні пролягає мені
Вперед звитяжна дорога —
І стріне мій стяг, розвитий в боях,
Веселки арка розлога.
І барви небес грайливістю плес
Відіб'є земля волога.

Мій батьківський клан — Земля й Океан,
Зву домом я синь небесну;
Я в грунті таюсь, я завжди мінюсь,
Але ніколи не щезну.
Бо навіть тоді, як минуться дощі,
І сонце з промінних рей
Для мене напне склепіння міцне —
Небесний мій мавзолей,
Я тільки всміхнусь, і знову зведусь,
З підземних водяних жил,
Як дух, як дитя зі свого сповиття,-
І знов підкорю небосхил.

Переклад Василя Мисика